

Vinyals Un rosinc sobre rodes

Joan Sebastià Vinyals va néixer fa 68 anys a Barcelona però resideix i treballa a Roses des de 1971. De professió API i Administrador de Finques, és un gran aficionat al món del motor. En el seu garatge hi guarda una mica de tot, de dues i quatre rodes. És un home carregat d'aquell tansemenfotisme planià tant empordanès.

El Retrovisor

Martí Dacosta
ROSES

■ Era diumenge a la tarda del mes de maig, estàvem fent una caminada dominical al Passeig de Roses amb la família. Anàvem caminant i gaudint de la posta de sol a la badia, els colors dels núbols i el cel eren extraordinaris, Josep Pla també n'era un enamorat. A l'altre costat del passeig els cotxes rodaven lentament, es notava que era un dia de festa.

En mig de la monotonia dels vehicles moderns hi ressaltava un preciós Renault molt antic. Estava aparcat al davant del bar El Català. Com fem sempre, vam voler acostarnos per fer-li una foto i admirar-lo però, just en aquell moment, el vehicle va arrencar la marxa. Llàstima.

No ens vàrem donar per vençuts. Al cap d'una estona, hi vam tornar per anar a fer el toc i intentar saber quelcom més d'aquell vehicle i d'aquell conductor fugàs. Després de presentar-nos, en Juan, el gerent del Bar El Català, molt amablement ens va dir: "Aquest home és el senyor Vinyals, bé cada dia, és molt afeccionat al motor. Té varis vehicles, sempre que podem parlem de cotxes".

Fantàstic, ja teníem la pista. Uns mesos més tard, tot va anar rodat. Vàrem quedar amb Joan Sebastià Vinyals al Restaurant del Moll, un altre dels seus locals favorits de la vila rosinca. Santi, el propietari del restaurant, és molt amic seu, han viatjat mig món junts: Perú, les Filipines o Madagascar són alguns dels destins on han compartit vivències.

El senyor Vinyals és API i Administrador de Finques de professió, un dels més antics i encara en actiu de Roses, i és membre del Consell Territorial de Catalunya d'Administradors de Finques. Com ell diu, "la vida dona moltes voltes". Tot i néixer a Barcelona i voltar bastant pel món, el destí el va fer recaure a Roses l'any 1971.

La vida professional

Al parlar de la seva feina, hi havia un tema obligat i recurrent en aquests dies: la bombolla immobiliària i la crisi del sector. "Mira -ens diu-, l'any passat hi havia 72 agències a Roses i ara n'hi deu haver 20 i escaig, de fet només quedaran els que treballen bé, aquesta selecció era necessària".

També ens interessa l'opinió d'un expert, respecte al canvi de nacionalitat dels compradors. Francesos i russos han rellevat els alemanys en les residències del municipi. "Als anys setanta, els alemanys venien pel sol, la platja, i per que un marc valia 64 pèlles, per això venien" assenteix ironícament el senyor Vinyals.

Al cap de poca estona ja havíem trencat el gel de l'entrevista, anaven sortint altres temes i, com no, els esperats vehicles. L'afició pel motor ja li vé de família: "El meu pare era mecànic i vaig aprendre a conduir amb un Amilcar als 11 anys" explica amb nostàlgia Joan Sebastià. "Fa uns quinze anys que tinc els vehicles, vaig començar a comprar-

Tres mecàniques diferents

Joan Vinyals i algunes de les seves peces

► 1 El Fiat 128 Moretti, un esportiu Targa impactant dels anys setanta. 2 Vinyals al costat de la Montesa Brio 91 que encara funciona a la perfecció i que condueix amb un casc d'època. 3 L'API rosinc al volant d'un Renault de 1933. (Fotos MARTÍ DACOSTA)

ne quan vaig disposar de lloc, i temps per arreglar-los, però, sobretot disposar de lloc on poder-los guardar".

La conversa tenia un tó relaxat, el senyor Vinyals parlava de viatges, d'anècdotes... estava cofoi: "He disfrutat de la vida, em puc morir tranquil".

"Estic treballant en un Jeep Willis, el tinc completament desmuntat, el Renault va molt bé, també tinc un Ford A de tres portes del 1929, és d'una serie molt reduïda a Europa. Els faig seguir tots -explica amb devoció-, estic un temps amb un, després ho

deixo i treballo amb un altre, segons em bé de gust.

A Joan Sebastià Vinyals li agrada anar a passeig i no apretar massa les mecàniques dels seus vehicles. Els seus recorreguts habituals solen ser majoritàriament per la nostra comarca, una sortida fins Figueres i Perelada, o un tomb fins l'Almadrava.

"Els cotxes no els apreto, no passo de 100 quilòmetres per hora, si no, no em veuen. He que si vas amb una dona guapa, t'agrada que et mirin? Doncs amb els cotxes és igual", somriu Vinyals, amb cara de murri.

"He de dir-vos una cosa, si els meus cotxes funcionen és gràcies al Garatge Pau, el mecànic de Garriguella, els tallers moderns ja no en volen saber res"

"Els cotxes no els apreto, no passo de 100 quilòmetres per hora, si no, no em veuen. He que si vas amb una dona guapa, t'agrada que et mirin? Doncs amb els cotxes és igual"

Anaven sortint moltes anècdotes, la majoria molt positives i, de tant en tant, alguna de crítica: "Mira, una vegada va arribar un *urbano recién llegado*, i al vell mig del passeig, em va demanar tota la documentació i els papers del Renault de l'any 1933...", recorda perplex el nostre entrevistat.

Més d'una vegada ha rebut ofertes de compra dels seus cotxes, però ell considera que "un cop els has arreglat, ja no els pot vendre". Lògicament hi ha una inversió, però no és amb finalitat de cap negoci. "Aquets cotxes es compren, però no es venen, no teniu prou diners per comprar-me'ls, perquè no els vull vendre", contesta als seus interlocutors.

Les motos també tenen un paper destacat a casa del nostre entrevistat, té una Montesa Brio 91 (4 marxes) en perfecte estat de marxa, ben igual a la que va tindre quan era jove i, al fons del garatge on guarda els seus tresors, hi té una BMW amb sidecar, de color crema, un dels models que varen equipar els soldats alemanys a l'Àfrica Korps durant la Segona Guerra Mundial.

Tot el manteniment i recerca de peces l'acostuma a fer ell mateix, però ens va remarcar: "He de dir-vos una cosa, si els meus cotxes funcionen és gràcies al Garatge Pau, el mecànic de Garriguella, els tallers moderns ja no en volen saber res".

Varem acomiadar-nos del senyor Vinyals, havent gaudit d'una agradable tarda rosinca amb ambient de motor.

Fiat 128 Moretti, el Targa del 1973

ROSES | M. D.

■ La companyia Moretti va començar fent motocicletes i peces per a d'altres fabricants, després va fer microcotxes i algunes variants comercials d'altres models.

Però el seu èxit va vindre quan varen decidir de fer cotxes esportius nous basats en mecànica i xassis Fiat. La gran amistat de Giovanni Moretti i la família Agnelli donava gran ventatja als seus models que es podien comprar a la xarxa de concessionaris Fiat i tenien garantia oficial. Amb la caiguda de la demanda, l'empresa va tancar a mitjans dels anys vuitanta.

El Fiat Moretti del senyor Vinyals era d'un company de Roses, Carles Coll, havia estat del seu pare i "fa uns anys el volien portar

gens; per a d'altres, és la marca de l'estupenda cervesa italiana que poden beure a la Pizzeria Fiore de Figueres, però per als entesos, és el nom d'un petit carroser i fabricant italià d'esportius basats en xassis i motors Fiat.

a la xatarra, estava més malament que el *Barco de les Olles*, un vaixell que es va enfonsar a 50 metres del Port de Roses". Gràcies a la seva afició i a l'ajuda del Leo, un amic i carroser de Roses, ara està en un estat esplèndid.

Per a molts, el nom Moretti no els sona gens; per a d'altres, és la marca de l'estupenda cervesa italiana que poden beure a la Pizzeria Fiore de Figueres, però per als entesos, és el nom d'un petit carroser i fabricant italià d'esportius basats en xassis i motors Fiat.